

Пісня життя (збірка)

Христина Алчевська

АЛЧЕВСЬКА ХРИСТИНА

Збірка "Пісня життя"

ДО ХЛЕБОРОБКИ

Коли б не наш народ убогий,
Що серцю вістку подає,
Коли б не ти, моя селянко,
І слово теплеє твоє,

Я занедбала б милу ліру
І більш не стала вже співать:
У "друзів" стратила я віру,
Не хочу їх своїми звать,

Не хочу жити їх думками,
У клітці з золота гулять —
Бо краще думці з мужиками,
З тобою, сестро, розмовлять,

Ніж у "освічених" прохати
Розмов сердечних, не лихих,
Ніж сонце кликати й зітхати,
Кричать про нього до глухих;

І тільки згодом вже дізнатись,
Що ти надармо це робив,
Що міг борців не дождатись
І серце в битві сам розбив!

* * *

ДО СОНЦЯ

До сонця тягнуться рослини
Й невільник з темної тюрми.
І тільки ти не йдеш до світла,
Народе, стогнучий в ярмі...
Прокинься, велетне байдужий,

І серцем неба дорівняй,
Ти будеш вільний, славний, дужий
І зашумиш, як рідний гай!
Твої пісні, пройняті сонцем,
У ясну далеч полетять,
Широкі й вільні, повні щастя,
В нових просторах забринять;
І весь палкий, золототканий
Із прірви сну і забуття
Ти встанеш, краю мій коханий,
До мрій і кращого життя!..

* * *

ГОЛОС ЖИТТЯ

І знову теплінь, як раніше,
І гріє сонце, й вітер спить,
І до життя любов'ю дише
Розкішний гай, що весь тремтить;
Далеко всі турботи світа,
Затихли пориви смутні,
Розкрилось серце для привіта,
Повстали думи у огні...
О, як востаннє листя сяє!
О, як шепоче осінь та...
Се — ніби юність промовляє,
Се — мрія серця золота:
"Живи! люби! кохай Україну!
Поверне кращая доба...
В краю не буде смерті й тліну,
Не смерть міцна, а боротьба!"

* * *

НА ЧУЖИНІ

Шумують хвилі, сонце сяє,
І море радісно біжить
І гомонить... Чудовий краю,
В тобі б співати й вільно жить!
Синіють гори, хмари в'ються,
Шле усміх небо до землі,
А вітерці — в гіллі сміються,
І чайки тонуть в синій млі...
Се ти, країно, за якою
Тужила так душа моя,

З твоєю піснею палкою,
Що сонцем райдужним сія!
Се ти, се ти!.. Але чому
Я співи згадую колишні,
І ось при спомині цьому
Для мене в'януть квіти пишні,
Марніють барви ясні дня,
Рожеві хмари сутеніють,
І пісня смутку заміня
Усі думки, що в щасті мліють!
Се миле, вбоге і смутне
Життя я бачу України,
Вона привіт мені свій шле
В оці щасливії країни...
Туди, туди вернусь я знов,
Щоб з нею бути і там страждати,
Геть море, сонце і любов,
Я йду для неї працювати!..

* * *

СМЕРТЬ ЧАЙКИ

Упала чайка із блакиті,
І сіра курява землі
Запорошила білі крила...
А море тиша ніжна крила,
Й сяло сонце в ясній млі...
Чом жити чайці не судилось?
В ній мрія красная цвіла...
В долині море гра сумнівів,
І барвам ніжних душ і співів
Немає місця серед зла.
Забудуть чайку полохливу
І юні сни, і рій пісень,
Вона, як зайва, умирає,
І там, де море вільне грає,
Повік сміятиметься день.

* * *

ЧОМУ

Я бачу, що весна цвіте,
Що розцвітають в полі квіти,
Ой чом же сонце золоте
Душі народа не засвітить?

Я бачу ясну блакить,
І сяйво неба, й море світла,
Ой чом же доля сих країн
І досі пишно не розквітла?
Я чую пісню солов'їв,
Цей спів надією пройнятий,
Ой чом же голос сих країв
Мовчить і досі, як заклятий?!

* * *

ЛЮБИ ЖИТТЯ

Люби життя: в нім є краса,
Хоч люди й журяться похилі,
Хоч горе бачать небеса
І тане мрія в небосхилі...
Люби життя за боротьбу,
Люби його у гromі бурі,
Люби відродження добу
І хмари гніву, й роки хмурні!
Люби надії золоті,
І ясну ніжність вечорову,
Та пісню нені колискову,
І хати вбогі та прості,
І люд без сонця і знаття,
І край без радощів життя!

* * *